

JURIDISCH UP TO DATE

Vaktijdschrift voor de juridische praktijk

Juridisch up to Date is een uitgave van Fiscaal up to Date – onderdeel van Rendement Uitgeverij BV

Conradstraat 18
3013 AP Rotterdam
E-mail: redactie@futd.nl

Hoofdredactie

Mr. dr. J. (Harry) van Drongelen
(emer.) universitair hoofddocent Sociaal Recht en Sociale Politiek, Universiteit van Tilburg & (gepens.) senior wetgevingsjurist Ministerie SZW

Mr. A.D.M. (André) van Rijs
Docent bij de vakgroep Private, Business and Labour Law van de Universiteit van Tilburg.

Uitgever

Drs. M.P. Hoogerwerf

Abonnementenadministratie

Rendement Uitgeverij BV
Postbus 27020
3003 LA Rotterdam
Telefoon: (010) 243 39 33
E-mail: info@rendement.nl

Abonnementen

Juridisch Up to Date verschijnt 12 keer per jaar. (Proef) abonnementen kunnen ieder moment ingaan, maar slechts worden beëindigd indien uiterlijk twee maanden voor het einde van de abonnementsperiode is opgezegd. Zonder of bij niet-tijdige opzegging wordt het abonnement automatisch verlengd met een jaar. Abonnementen worden geacht zakelijk te zijn. Wilt u een particulier abonnement, dan dient u dit binnen één maand na het aangaan van het abonnement aan ons door te geven. Rendement behoudt zich het recht voor om prijzen en inhoud van de algemene voorwaarden te wijzigen. U kunt de volledige algemene voorwaarden nalezen op www.rendement.nl/av

ISSN 0924-9451

Alle rechten voorbehouden. Geen tekst- en datamining.

Niets uit deze uitgave mag, noch geheel, noch gedeeltelijk, worden overgenomen en/of vermenigvuldigd zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Hoewel aan de totstandkoming van deze uitgave uiterste zorg is besteed, aanvaarden de auteur(s), redacteur(en) en uitgever geen aansprakelijkheid voor eventuele fouten en onvolkomenheden, noch voor de gevolgen hiervan.

© Rendement Uitgeverij BV 2026

ONDERNEMING EN BEDRIJF

Stef Leijten¹ en Pien Vingerhoeds²

De prijs van te laat betaald loon in faillissement: bevoorrechte boedelschuld

2026-0068

Wat gebeurt er met de positie en de rechten van de werknemers als hun werkgever failliet gaat en het loon niet tijdig wordt voldaan? In de prejudiciële beslissing van 13 februari 2026 heeft de Hoge Raad (ECLI:NL:HR:2026:239) zich uitgesproken over een aantal fundamentele vragen rondom de positie van werknemers bij niet-tijdige loonbetaling in faillissement. De Hoge Raad heeft zich uitgelaten over onder meer de vraag of de boedel wettelijke rente en wettelijke verhoging verschuldigd is over loon dat op grond van artikel 40 lid 2 Faillissementswet (Fw) als boedelschuld kwalificeert. Daarbij speelde tevens de vraag in hoeverre deze verplichtingen blijven bestaan wanneer het loon (gedeeltelijk) onder de loongarantieregeling van de Werkloosheidswet (WW) valt. Dit arrest behandelt alleen de rente en wettelijke verhoging die is verschuldigd vanwege te late betaling van loon ná faillissement. De Hoge Raad geeft geen oordeel over de kwalificatie van de rente over een loonvordering dat als (pre-)faillissementsschuld wordt aangemerkt.

Daarnaast gaat de Hoge Raad in op de rangorde van deze vorderingen binnen de boedel, de mogelijkheid tot matiging van de wettelijke verhoging en de vraag of op de curator een informatieplicht rust jegens werknemers.

Algemeen juridisch kader

Een faillissement wijzigt in beginsel een wederkerige overeenkomst niet. Dat geldt dus ook voor de arbeidsovereenkomst. Deze blijft in beginsel in stand. Wel kunnen de werknemer en de curator de arbeidsovereenkomst beëindigen met inachtneming van de opzegtermijn van artikel 40 lid 1 Fw. Op grond van artikel 40 lid 2 Fw kwalificeren het loon en de daarmee samenhangende premieschulden vanaf de datum van faillietverklaring als boedelschuld. Dit betekent dat deze vorderingen van de werknemers als kosten van de boedel worden beschouwd en met voorrang (dus voor de reguliere faillissementsschulden) uit de boedel moeten worden voldaan.

Daarnaast voorziet de WW (artikel 62 e.v. WW) in een loongarantieregeling. Deze regeling biedt de werknemers bescherming wanneer de werkgever vanwege het faillissement de salarissen niet meer kan betalen. Op basis van de loongarantieregeling neemt het UWV bepaalde loonverplichtingen van de failliete werkgever over. Het gaat hierbij onder meer om achterstallig loon over maximaal 13 weken voorafgaand aan het einde van de arbeidsovereenkomst, loon over de opzegter-

mijn en vakantiegeld. Voor zover het UWV deze vorderingen voldoet aan de werknemer, gaan deze vorderingen middels subrogatie over op het UWV. Zolang echter geen betaling aan de werknemer heeft plaatsgevonden, blijft de oorspronkelijke verplichting bij de werkgever. In de praktijk betaalt het UWV in de meeste gevallen het loon en dient vervolgens een (boedel)vordering in bij de curator. Van belang is echter dat het UWV op grond van de WW niet verplicht is om wettelijke rente of de wettelijke verhoging wegens te late betaling te vergoeden aan de werknemer.

Tegen deze achtergrond rijst de vraag in hoeverre de boedel naast het loon ook gehouden is tot betaling van bijkomende aanspraken zoals wettelijke rente en wettelijke verhoging bij niet-tijdige betaling, en hoe deze aanspraken moeten worden gekwalificeerd binnen een faillissement. Hierover heeft de Hoge Raad geoordeeld naar aanleiding van de prejudiciële vragen van de Rechtbank Limburg.

Prejudiciële vraag: kwalificatie wettelijke rente

De eerste prejudiciële vraag betreft ten aanzien van de verschuldigdheid van wettelijke rente over loon dat als boedelschuld kwalificeert. De Hoge Raad sluit hierbij aan bij zijn eerdere oordeel van 24 december 2021 (ECLI:NL:HR:2021:1994), ook wel het *PaperlinX*-arrest genoemd. Artikel 6:119 lid 1 BW vormt het uitgangspunt, waarin is bepaald dat wettelijke rente verschuldigd is indien een geldsom niet tijdig wordt

voldaan. Voor het ontstaan van de renteverplichting is vereist dat er sprake is van verzuim. Of daarvan sprake is, wordt beoordeeld aan de hand van de arbeidsovereenkomst en de algemene regels van het verbintenisrecht. De Hoge Raad benadrukt dat een gebrek aan financiële middelen geen overmacht oplevert. Dit uitgangspunt blijft in faillissement onverkort gelden. Daarnaast oordeelt de Hoge Raad dat het bestaan van een aanspraak op de loongarantieregeling geen invloed heeft op de verplichting tot betaling van rente. Evenmin vormt dit een grond voor opschorting van de betalingsverplichting. Dit betekent dat het recht op wettelijke rente blijft bestaan tot het moment van betaling, ongeacht of en wanneer het UWV tot uitkering overgaat.

De conclusie op de eerste prejudiciële vraag luidt dan ook dat wettelijke rente over te laat betaald loon dat als boedelschuld kwalificeert, zelf eveneens als boedelschuld wordt aangemerkt.

Prejudiciële vraag: kwalificatie wettelijke verhoging

Naast de vraag over de wettelijke rente werd ook de vraag gesteld of de wettelijke verhoging ex artikel 7:625 BW als boedelschuld moet worden aangemerkt. De Hoge Raad beantwoordt deze vraag bevestigend en trekt daarbij dezelfde lijn door als bij de wettelijke rente.

In het geval het loon dat als boedelschuld kwalificeert niet tijdig wordt voldaan, ontstaat op grond van artikel 7:625 BW een verplichting tot betaling van een wettelijke verhoging. Deze verhoging kan oplopen tot maximaal 50% van het verschuldigde loon. De Hoge Raad oordeelt dat ook deze verplichting als boedelschuld moet worden aangemerkt. Voor toewijzing van een wettelijke verhoging is vereist dat de te late betaling aan de werkgever kan worden toegerekend. De Hoge Raad bevestigt dat een gebrek aan middelen geen belemmering vormt voor toerekening. Evenmin doet het bestaan van een aanspraak op de loongarantieregeling van het UWV af aan de verschuldigdheid van de wettelijke verhoging.

De ratio achter de wettelijke verhoging is dat deze fungeert als prikkel tot tijdige betaling van loon. Tekstra werpt in zijn annotatie op onderhavig arrest een kritische blik op het oordeel van de Hoge Raad dat de wettelijke verhoging ook als boedelschuld moet worden aangemerkt. Dit komt met name omdat deze verhoging al binnen enkele dagen kan oplopen tot wel 50% van het verschuldigde loon.³ Deze kritische toon onderschrijf ik, nu de curator voor de (tijdige) betaling van het verschuldigde loon afhankelijk is van de beschikbare boedel en de afwikkeling van het UWV. De curator wil wel betalen, maar is daarvoor afhankelijk van de omstandigheden. De curator heeft de facto geen prikkel nodig. Het is

daarom opvallend dat de Hoge Raad deze prikkel ook in faillissement nog steeds volgt.

Zoals Verstijlen ook stelt, is betaling van loon door de curator afhankelijk van de hoeveelheid middelen die in de boedel aanwezig is. Indien er voldoende middelen aanwezig zijn om alle boedelschulden te voldoen, kan de prikkel tot tijdige betaling nog enige betekenis hebben. In situaties van een negatieve boedel ligt dat echter anders. Indien vooraf al duidelijk is dat de curator de werknemer niet volledig kan betalen lijkt een dergelijke verhoging moeilijk te rechtvaardigen.⁴ De curator is dan immers volledig afhankelijk van (de doorlooptijd bij) het UWV.

Ten aanzien van de mogelijkheid tot matiging van de wettelijke verhoging blijft de Hoge Raad terughoudend. Hij overweegt alleen in algemene zin dat matiging mogelijk is en dat omstandigheden zoals een faillissement daarbij een rol kunnen spelen. Het faillissement en de omstandigheid dat de curator afhankelijk is van het UWV, in het geval van een negatieve boedel, lijken mij een omstandigheid die een matiging van de wettelijke verhoging rechtvaardigen.

Rangorde van deze boedelschulden

De Hoge Raad maakt in dit arrest ook duidelijk hoe de rang van de verschillende looncomponenten in faillissement moet worden bepaald. Zowel de wettelijke verhoging als de wettelijke rente over loon dat op grond van artikel 40 lid 2 Fw als boedelschuld geldt, kwalificeren zelf eveneens als boedelschuld. Daarmee staat vast dat deze vorderingen in beginsel ten laste van de boedel komen.

Indien de boedel echter onvoldoende actief bevat om alle boedelschulden volledig te voldoen, geldt als uitgangspunt dat deze schulden naar rato worden betaald, tenzij sprake is van een wettelijke voorrangspositie. Die voorrangregels zijn neergelegd in titel 10 van Boek 3 BW, in het bijzonder artikel 3:288 BW.

Voor de wettelijke verhoging geldt dat deze onder het loonvoorrecht van artikel 3:288 BW valt. Dat volgt niet alleen uit de historische voorgangers van deze bepaling, maar ook uit de wetsgeschiedenis, waaruit blijkt dat geen inhoudelijke wijziging is beoogd. De wettelijke verhoging deelt daarmee in de bevoorrechte positie van loonvorderingen.

Anders ligt dit voor de wettelijke rente. Deze valt niet onder het bereik van artikel 3:288 BW en is ook niet onder een andere wettelijke voorrangregeling te brengen. De wettelijke rente heeft daarom wel de status van boedelschuld, maar niet die van bevoorrechte vordering. Dit betekent dat zij in rang achterblijft

bij het bevoorrechte loon en de wettelijke verhoging. De wettelijke rente over loon is aldus een concurrente boedelvordering.

Kort gezegd: waar de wettelijke verhoging het loon volgt in diens preferente positie, blijft de wettelijke rente steken als concurrente boedelschuld. Dat onderscheid is in de praktijk van belang voor de uitdeling, met name in faillissementen waarin de boedel ontoereikend is.

Informatieplicht: moet de curator de werknemer over diens rechten informeren?

De Hoge Raad oordeelt dat een behoorlijke taakuitoefening ex artikel 68 Fw met zich kan brengen dat de curator, indien hij bekend is met het bestaan van een boedelschuld en de desbetreffende schuldeiser daarvan mogelijk niet op de hoogte is, deze schuldeiser daarop wijst. Voor een geval als in deze zaak aan de orde is volstaat in dit verband een kennisgeving door de curator aan de werknemer, bijvoorbeeld bij of kort na de opzegging van de arbeidsovereenkomst door de curator – dat hij voor het loon, de wettelijke verhoging en de wettelijke rente daarover jegens de boedel aanspraak op betaling kan maken. Dat betekent – in dit geval – dat de curator de werknemer moet informeren over zijn aanspraken. Daaruit leid ik een informatieplicht af. Het oordeel dat de curator een informatieplicht behelst, sluit aan bij de conclusie van A-G De Bock. In die conclusie wordt aangegeven dat de curator in faillissement een zekere rol van werkgever draagt, en dat de curator op grond van goed werkgeverschap ex artikel 7:611 BW werknemers behoort te informeren over hun rechten. De grondslag van de informatieplicht van de curator is op dit moment niet eenduidig vastgesteld. Onduidelijk is of deze plicht is gelegen in het faillissementsrecht (vanwege de behoorlijke taakvervulling van de curator) of in het arbeidsrecht (vanwege goed werkgeverschap) of in allebei een "beetje". In jurisprudentie is echter aanvaard dat de curator na faillietverklaring in verhouding tot werknemers optreedt in de positie van werkgever.⁵ De conclusie van A-G De Bock sluit daarbij aan. Zoals Hoebens in haar annotatie aangeeft is het redelijk om van de curator te verlangen dat hij zich jegens werknemers gedraagt als een goed werkgever.⁶

Tegen deze achtergrond is het opmerkelijk dat de Hoge Raad bij de beantwoording van prejudiciële vragen expliciet aansluiting zoekt bij de norm van behoorlijke taakvervulling ex artikel 68 Fw. Deze benadering past in de lijn van een eerder arrest van 19 april 1996 (ECLI:NL:HR:1996:ZC2047), waarin de Hoge Raad reeds heeft geoordeeld dat een curator uit hoofde van behoorlijke taakvervulling gehouden kan zijn om schuldeisers te informeren over hun rechten en de mogelijkheden om deze geldend te maken.⁷

Dat de Hoge Raad in onderhavig arrest de norm van artikel 7:611 BW niet toepast, duidt op een mogelijk terughoudende toepassing van arbeidsrechtelijke regels binnen het faillissementsrecht.

Conclusie

De prejudiciële beslissingen van de Hoge Raad van 13 februari 2026 biedt verduidelijking over de positie van werknemers bij niet-tijdige loonbetaling in faillissement. Loon dat op grond van artikel 40 lid 2 Fw als boedelschuld kwalificeert, brengt volgens de Hoge Raad met zich dat ook de wettelijke rente en de wettelijke verhoging bij te late betaling als boedelschuld kwalificeren. Hiermee versterkt de positie van werknemers, aangezien zij voor deze vorderingen een directe aanspraak op de boedel behouden. Ten aanzien van wettelijke rente sluit de Hoge Raad aan bij het eerdere *PaperlinX*-arrest. Het uitgangspunt dat een gebrek aan financiële middelen geen overmacht oplevert, wordt in faillissement gehandhaafd.

Het oordeel over de wettelijke rente is te volgen maar daaraan zitten wat haken en ogen. De prikkel tot tijdige betaling verliest in faillissement grotendeels haar betekenis, nu de curator afhankelijk is van de stand van de boedel en de (snelheid van de) afwikkeling door het UWV. Bovendien kan dit een aanzienlijke financiële impact op de boedel hebben, zeker wanneer de verhoging oploopt tot het maximum van 50%. In situaties waarin de boedel onvoldoende middelen heeft, kan dit leiden tot een onevenredige verdeling ten nadele van andere boedelschuldeisers. De Hoge Raad erkent dit, en laat hiervoor ruimte voor correctie via matiging.

Ten slotte bevestigt de Hoge Raad dat op de curator een informatieplicht kan rusten jegens werknemers. Deze plicht wordt gebaseerd op de norm van behoorlijke taakvervulling ex artikel 68 Fw en niet zo zeer op het beginsel van goed werkgeverschap. Hiermee maakt de Hoge Raad duidelijk dat de grondslag van deze verplichting in het faillissementsrecht ligt.

Al met al geeft het arrest meer duidelijkheid, maar het blijft zoeken naar balans. Werknemers krijgen meer bescherming, terwijl de boedel daarvoor niet altijd ruimte heeft. In gevallen waarin weinig middelen beschikbaar zijn, kan dit tot lastige situaties leiden.

Noten:

1. Stef Leijten, advocaat en partner bij Van Iersel Luchtman Advocaten.
2. Pien Vingerhoeds student-stagiair bij Van Iersel Luchtman Advocaten
3. Tekstra 2026, 'Boedel is wettelijke verhoging en wettelijke rente verschuldigd over door UWV overgenomen loon', *JOR* 2026/86.
4. Verstijlen 2026, 'Prejudiciële vragen op voet art. 392 Rv.', *NJ* 2026/92.
5. Zie H.H. Kreikamp, 'Art. 40 Faillissementswet', in: *Sdu Commentaar Insolventierecht*, Den Haag: Sdu.
6. Hoebens 2026, 'Wettelijke rente en verhoging zijn (concurrente) boedelvorderingen', *JAR* 2026/89 par. 5.
7. Hoebens 2026, 'Wettelijke rente en verhoging zijn (concurrente) boedelvorderingen', *JAR* 2026/89 par. 7.